

Ο ΛΟΦΟΣ

Είμαι ο λόφος το Καλέ, ο λόφος με ιστορία

που ξεκινά από πολύ παλιά , απ' τα Προϊστορικά τα χρόνια

και αυτό το λένε καθημερινά τα λίθινα εργαλεία,
κοράλλια, όστρακα και κάθε λογής αγγεία.

Τα βρήκαν άνθρωποι απλοί, μα και ειδικοί μέσα από ανασκαφές ,
θαμμένα στου τόπου μου τις όμορφες πλαγιές
στιγμές ανεπανάληπτες , ποτισμένες με ιδρώτα με ανείπωτες χαρές.

Το σώμα μου αναδύθηκε και ανέβηκε ψηλά
σε πανελλήνια κλίμακα ,ξεπήδησε 80 μέτρα πάνω.
Απ' το βυθό της θάλασσας ξεπήδησα τον ήλιο ν' αντικρίσω
και προστασία στο λαό από των προϊστορικών τα χρόνια ,
έως τα χρόνια τα βυζαντινά τάχτηκα να χαρίσω.

Τον μακρινό ορίζοντα αντίκρισα , σμιλεύοντας το χρόνο
Το χρόνο που με πόνεσε, τους χρόνους που φέρνω τώρα
Στην πλάτη μου τους κουβαλώ, ανάσα της ψυχής μου
καθημερινά αναπολώ τις όμορφες στιγμές μου
και πίσω το βλέμμα δε γυρνώ , σ' αυτές που με πληγώνουν
Στη λήθη τις τοποθετώ αυτές που με σκοτώνουν.

Το βλέμμα μου, τον ορίζοντα αντίκρισε, χαρίζοντας τη φύση
μια πινελιά του δημιουργού, άγρια σμιλεμένη, απ' της φύσης τα
στοιχεία

και αργότερα απ' του ανθρώπου το χέρι.

Χωρίζω τον ορίζοντα σ' ανατολή και δύση
στοιχεία της φύσης με χτυπούν ,αέρηδες με αγκαλιάζουν
μα σαν ο ήλιος βγει, τα πάντα εκεί τελειώνουν ,
το βλέμμα μου λαμποκοπά , το πόδια μου στυλώνουν
στη γη πατούν γερά, στο έδαφος καρφώνουν
κρατούν το σώμα μου ψηλά
και την ψυχή μου αιώνια
αντίποινα στου χρόνου τη φθορά
χαρίζοντας στη φύση μια του δημιουργού πινελιά
με χρώματα δεμένα ανάλογα με την εποχή
και των καιρών τα πεπραγμένα.

Γύρω μου σχηματίστηκαν εύφορες κοιλάδες
από ένα ποτάμι ορμητικό που σύνορα δε γνωρίζει
κόκκινα βάφει τα νερά ,τον κάμπο αυτός ποτίζει
Ερυθρόποταμος ή Δελή Δερές βαφτίστηκε δικαίως
τρελή πορεία ακολουθεί και χύνεται στο Έβρο
να συνεχίσει το μακρύ ορμητικό ταξίδι ,
να συνεχίσει το όνειρο, να βρει τον προορισμό του
να ξεδιψάσει τους αγρούς να θρέψει το λαό του
να πνίξει μέσα του βαθιά, το άδικο του κόσμου
να δώσει μόνο τη χαρά
στο αντίκρισμα και μόνο, της ζωγραφιάς του ποταμού
πνιγμένος στις κοιλάδες
με τις φιδίσιες κινήσεις τους σαν καταβολάδες.

Την προστασία αυτός πρόσφερε απ' τα παλιά τα χρόνια
στην πόλη μου στο κάστρο,
σαν των Σταυροφόρων τ' άγγιγμα δέχτηκαν οι όμορφες πλαγιές μου.
Το 1205 ήτανε σαν έγινε το θαύμα
οι ουρανοί ανοίξανε , και γέμισαν οι όχθες
και το νερό του ποταμού πλημμύρισε τους δρόμους,
τη φύση ολάκερη έπνιξε μαζί και τους Σταυροφόρους.

Το γεγονός αυτός χρεώθηκε ως θαύμα σωτηρίας
Οι κάτοικοι του κάστρου σώθηκαν από το χέρι του Χριστού, το χέρι της
Παναγίας
με ολονύχτια προσευχή στο χώρο της εκκλησίας.
Πεντηκοστή ξημέρωνε και ο λαός δακρύζει
και από τότε μέχρι σήμερα το Καλέ Παναήρ πανηγυρίζει.

Μέσα μου κρύβω θησαυρούς , έτσι το λένε οι θρύλοι.
σπήλαια και περάσματα υπάρχουν στις πλαγιές μου
μα κι άλλα ανεξερεύνητα κρύβω στα σωθικά μου.
Σπήλαια με νερογλυφές,, πετρώματα ,κοράλλια,
καγιάνια ,των παλατιών ,των πύργων των πολύμορφων θεμέλια
της ιστορίας τα μυστικά κρατώ καλά θαμμένα
περιμένοντας καρτερικά να δουν το φως του ήλιου
να νιώσουν την ανθρώπινη ζεστασιά τ' ανθρώπινο το χέρι,
να νιώσουν και πάλι τ' ανέμου μου
άγγιγμα την ευωδιά της φύσης ,
να βρουν μια θέση πάνω στη γη,
μια θέση που να μαρτυρεί, όλο το μεγαλείο,
στης ιστορίας το μεγάλο βυζαντινό βιβλίο.

Στη μέση μου θεμελιώθηκαν τα δίδυμα τα τείχη
Διδυμότειχο βαφτίστηκα, έτσι το λέει μια εκδοχή και όχι από τύχη .

Η Θεά Δινδυμήνη λατρεύτηκε στους αρχαίους χρόνους
και αυτό μαρτυρά την παρουσία μου ,
πληρώνοντας στους Αθηναίους φόρους.

Δίδυμον λένε σημαίνει διπλό και αυτό το λεν οι οχυρωμένοι λόφοι
που αντικριστοί προβάλλουνε
και βρίσκονται κοντά και οι δυο σε μια όχθη,
ο ένας στην ανατολή τυλίγεται με του ήλιου το χάδι
και ο άλλος ο αντικριστός , λάμπει σαν το πετράδι
έχοντας μέσα του ζωή, πολύτιμη για την πόλη αυτή.

Ο θρύλος θέλει δυο αδελφούς να κτίζουνε την πόλη
Σε λόφους διαφορετικούς,
αντίθετη περιμετρικά, πήραν πορεία μεγάλη
ύστερα από χρόνια σκληρής δουλειάς
αντάμωσαν και πάλι,
να δουν μια πόλη έτοιμη στους λόφους να προβάλλει.
Πολλές οι εκδοχές για τ' όνομα της πόλης.

Άλλες για το όρος Δίνδυμον μιλούν και άλλες για τη πόλη Βένα
ένα είναι το σίγουρο , διπλά η πόλη τα έχει τα τείχη
και αυτά δίνουν μια εξήγηση και όχι από τύχη.
Στο σώμα μου λαξεύτηκαν λαξεύματα ,καμάρες.

Δεξαμενές, ράφια ,κάθε λογής καγιάδες.
χάρισαν σαν χώρους πρακτικούς , χώρους με σημασία,
φυλακές Ζινδάν ως τόπος εξορίας
ποτίστηκαν με δάκρυα λύπης και χαράς , έγραψαν ιστορία.
Και μέσα μου αγκάλιασα της πίστης τα θεμέλια
στους βράχους μου λαξεύτηκαν εκκλησιάκια ,και μοναστήρια
μα αργότερα στη θέση τους βυζαντινές εκκλησίες,
χώροι λατρείας μιας εποχής ,της Βυζαντινής.